

VLAM

Jade Van der Stockt

VLAAM

PROLOOG

Mijn voet tikt mee op de maat van de muziek, die lawaaierig in mijn oren galmt. Ik hou van het trillende gevoel in mijn borstkas, maar heb helaas geen flauw idee hoe ik mijn ledematen tot dansen kan aanzetten. Het voelt als iets onnatuurlijks, waar mijn lichaam niet voor is gemaakt. Leila daarentegen staat naast me te dansen, op zo'n soepele en gracieuze manier dat het lijkt alsof ze swingend geboren is. Ze danst met David, die haar rondjes om haar as laat draaien. Ook Yun laat zich gaan. Ze schudt met haar zwarte haar zoals een hond zijn vacht schudt. Ik bewonder haar lef, want ze is niet veel getalenteerder dan ik.

David laat Leila los en zegt dat hij zijn kans bij Christophe wil wagen. Hij loopt achterwaarts bij ons vandaan, met een vette grijns op zijn gezicht, en verdwijnt in de menigte.

‘Doe geen moeite! Hij is honderd procent hetero!’ roept Leila David na.

Christophe is de jongen die ons – correctie, Leila – had uitgenodigd voor dit feestje. David, Yun en ik stonden erbij, zodat hij ons uit beleefdheid ook maar inviteerde. Het is niet alleen zijn verjaardagsfeestje, maar ook dat van zijn tweelingbroer Maxime, die ons uiteraard niet had uitgenodigd. De twee broers waren achttien geworden en wilden een American houseparty geven, net als in de films – met rode bekertjes en flikflooiende koppeltjes in de slaapkamers. Gelukkig hadden Maxime en Christophe rijke ouders, die met plezier hun villa ter beschikking stelden voor zo'n jeugdfeestje en een weekendje vertoefden in hun flat aan zee.

‘Je had Maximes gezicht moeten zien toen we binnenkwamen!’ roept Leila lachend in mijn oor.

Jade Van der Stockt
Vlam
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, brand, bucketlist, geheimen, eerste liefde
NUR 285
ISBN 978 90 448 4504 4o
D/2022/4124/167
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Ik weet het! Ik heb hem ook zien kijken!’ Ik herinner me Maxime open mond en geërgerde blik toen zijn tweelingbroer ons vriendelijk ontving. ‘Ik moet zeggen dat Christophe ons heel hartelijk heeft verwelkomd. Hij is een betere gastheer dan ik verwacht had,’ zeg ik oprecht verwonderd.

Leila kijkt me aan en zuigt haar volle onderlip naar binnen. Ik zie een golf van vertwijfeling over haar chocoladebruine gelaat trekken. Ik ken dat gezicht. Ze staat op het punt me iets belangrijks te vertellen.

‘Ik vind hem echt leuk, Noa.’

Ik frons. ‘Christophe?’

‘Ja.’

‘Ben je niet gewoon met hem aan het flirten om Maxime een hak te zetten?’

‘Eerst wel, maar hij ...’

‘Wat een goed nummer!’ gilt Yun. Ze trekt Leila en mij mee naar het midden van de woonkamer, waar iedereen opeengepakt staat te dansen. Uit de boxen van een grote stereo-installatie schallen de beats van een nummer dat ik niet ken. Ik voel me verplicht een paar schuchtere danspassen te zetten, hopen dat niemand op me let. Als ik voor me kijk, zie ik dat er een glimlach om Leila’s lippen speelt en dat ze me met haar lichtblauwe ogen spottend opneemt.

‘Het zit gewoon niet in me,’ brul ik schouderophalend, waarna ik een paar bewegingen maak die meer iets weg hebben van karateslagen. Leila’s lach gaat verloren in de muziek.

‘Jij kunt schilderen, dat is jouw talent,’ zegt ze, terwijl ze me omarmt. Met mijn gezicht verstopt in haar weelderige donkere krullenbos ruik ik haar vertrouwde parfum. Als ze me loslaat, zie ik een verzuurde uitdrukking op haar gezicht. Haar blik is gericht op een punt achter me. Ik draai me om en zie hoe Maxime en Aida verderop zitten te zoenen. Ze lijken elkaars gezicht haast schoon te likken.

‘Bah, ik word niet goed.’ Leila trekt haar bovenlip op en drinkt haar bekertje wijn in een teug leeg. ‘Ik ga naar de wc en daarna ga ik dit hier bijvullen.’ Ze gebaart met haar hoofd naar het bekertje. ‘Tot later.’ Ze knijpt in mijn schouder en loopt langs me heen. Ik kijk hoe haar ranke lichaam zich behendig door de mensenmassa heen wurmt totdat ze uit mijn gezichtsveld verdwijnt.

De muziek wordt steeds harder en de mensen om me heen worden steeds wilder. Yun en ik worden tussen de dansende lijven heen en weer geduwd, en bijna struikel ik over een grote, moderne salontafel die aan de zijkant tegen de muur staat.

‘Waar is David?’ vraagt Yun me, terwijl ze haar lange zwarte haar vastpakt om een paardenstaart te maken. Dankzij haar Chinese roots heeft ze glanzend, gitzwart haar en donkere, amandelvormige ogen. Met een schouderophalen schud ik mijn hoofd. Hij is inderdaad al een hele tijd weg. Yun gaat op haar tenen staan om over de mensen heen te kunnen kijken, maar ondanks die inspanning is ze nog altijd te klein.

Ik vraag me af hoe het komt dat Leila nog niet terug is. Misschien staat ze aan te schuiven in de rij voor de wc, of misschien is ze onderweg met iemand aan de praat geraakt.

Plotseling klinkt er een schril geluid boven de muziek uit. Het brandalarm loeit in de gang, en de drukte om me heen zwelt aan. Waarschijnlijk stond er iemand in de gang te roken, waardoor het brandalarm was afgegaan. De feestvierders worden onrustig. Sommige roepen iets wat ik niet kan verstaan. Ik grijp Yuns hand beet en probeer me door de massa heen een weg naar buiten te banen. Als ik doorheb wat er geroepen wordt, voelt het alsof een ijskoude hand zich om mijn hart sluit.

‘BRAND!’

Het lijkt alsof dat woord vanuit alle hoeken van de ruimte weerklinkt. De weg is versperd. Iedereen wil nu naar buiten. Op het mo-

ment dat twee grote jongens zich langs ons heen drummen raak ik Yuns hand kwijt.

‘BRAND!’

Op ieders gezicht staat paniek te lezen. De angst slaat me om het hart. Iedereen wil als eerste naar buiten. Als ik bijna de achterdeur heb bereikt, dringt het tot me door dat de kans bestaat dat Leila op de wc zit en niet weet dat er brand is uitgebroken. Ik roep naar Yun dat ik Leila ga zoeken.

De stinkende rook die zich door de woonkamer verspreidt, brandt vreselijk in mijn keel en doet me hoesten. Nog een paar groepjes mensen lopen hysterisch langs me heen, totdat ik alleen ben met de helse muziek. Door de brand in de gang kan ik niet meer bij de wc op de benedenverdieping komen. Mijn hart bonst als een bezetene in mijn keel. Ik heb nog nooit zulke grote vlammen gezien. Ze lijken met de seconde groter te worden en meer ruimte op te slokken. Ik spurt de trap op – misschien is Leila boven naar de wc gegaan.

‘Noa!’ roept iemand. Ik draai me om en zie Christophe beneden bij de trap staan. Hij ziet er doodsbang uit. Zijn gezicht is lijkbleek en zijn voorhoofd glanst van het zweet.

‘Ben je fucking gestoord? Kom naar beneden!’ brult hij.

‘Leila is misschien boven!’ roep ik terug. Ik draai me om en loop verder de trap op, tot Christophe opeens bruusk mijn arm vastgrijpt.

‘We moeten naar buiten! Leila zal daar wel zijn!’ Razendsnel trekt hij me met zich mee de trap af. Ik kan amper volgen en struikel hoestend over mijn eigen voeten, terwijl ik vanuit mijn ooghoek het allesverwoestende vuur op de loer zie liggen.

De koude januarilucht is als een godsgeschenk voor mijn longen. We rennen door de achterdeur naar buiten, de straat op, waar een menigte bij elkaar staat, verlicht door de vlammen die het huis opslokken. Naast me blijft Christophe onophoudelijk hoesten. Het schetterende lawaai van een sirene komt onheilspellend dichtbij wanneer

een brandweerwagen de straat in scheurt. Ik trek me los uit Christophes greep, omdat ik Yun en David tussen de mensen heb ontdekt. Terwijl ze naar me toe komen rennen en ik naar hen, lijken mijn benen gevoelloos van de adrenaline. Ik val in hun armen en ze omhelzen me. Een paar keer hap ik flink naar lucht, terwijl de duizeligheid en de vlekjes voor mijn ogen langzaam wegebber.

‘Waar is Leila?’ vraag ik als ik me uit hun omhelzing losmaak en hun angstige gezichten zie. Met tranen in haar ogen schudt Yun haar hoofd.

‘We hoopten dat jij haar ...’ begint David.

Ik ren bij hen vandaan, de menigte in. ‘Leila!’ roep ik.

Overall bange gezichten. Lichamen die beven van angst en kou. Vrienden en vriendinnen omhelzen elkaar, zoeken steun bij elkaar. Ik herken mensen van school en van sociale media, terwijl ik me gillend door de massa wurm, als een op hol geslagen stier. Helaas is er geen enkel gezicht dat me stil doet staan en me het gevoel van opluchting geeft waar ik op hoop. Geen gezicht zo vertrouwd, zo herkenbaar als dat van Leila.

‘Leila!’

DEEL 1

